

Posudek diplomové práce Hany Pisakové na téma

Správa nemovité věci ve vykonávacím a exekučním řízení

Práce má rozsah 59 stran vlastního textu, přiměřený seznam použité literatury a judikatury, obsahuje abstrakt a klíčová slova v češtině a angličtině. Formální stránka tedy naplňuje požadavky na diplomové práce kladené.

Volba tématu diplomantkou (po konzultaci s vedoucí práce) je více než vhodná: jde o nový (staronový) institut vykonávacího a exekučního řízení, který je doposud velmi málo literárně zpracován a v praxi zatím téměř není využíván, ačkoliv jeho přednosti jsou nepopíratelné. Proto jeho komplexní zpracování je žádoucí a může být velmi užitečné jak pro teorii, tak pro praxi a dokonce by mohlo být užitečné i pro legislativu (vzhledem k nedostatkům a odhaleným „absencím“ v právní úpravě).

Systematika práce je přiměřená tématu. Práce se člení na sedm částí, z nichž (vedle Úvodu a Závěru a celkem velmi obecné části první) je ve čtyřech prostředních částech postupně pojednáno o správě nemovité věci (víceméně popis platné právní úpravy v části třetí), o vybraných problémech tohoto institutu (část čtvrtá), o praktických problémech jeho využití (část pátá) a o historickém institutu vnučené správy včetně rozboru judikatury z třicátých let minulého století s hodnocením její použitelnosti (část šestá). Z nich za jádro práce lze považovat především část čtvrtou, pátou a šestou.

Vybranými problémy platné právní úpravy správy nemovité věci jsou – dle diplomantky a jejího přesvědčivého odůvodnění – možnosti maximalizace výtěžku správy, možnost nájemní smlouvy mezi soudem/správce a povinným (tedy prakticky nahlíženo otázka placení nájemného dlužníkem z jeho vlastní nemovitosti), problematika právních vztahů a sporů v případě správy spoluvlastnického podílu. Tedy vesměs otázky platným právem nedostatečně řešené nebo vůbec neřešené. Diplomantka se však o jejich věcné řešení pokouší a bez ohledu na přijatelnost výsledku předvádí na více místech způsobilost přesvědčivé právní argumentace (což není u diplomové práce běžné). S uvedenými a jinými otázkami se vypořádává bez opory aktuální judikatury či literatury, protože dosud prakticky žádná není (s výjimkou Komentáře k OSŘ autorů Svoboda – Smolík, C.H.Beck 2013, z nějž hodně čerpá, avšak názory tam zastávané nepřejímá mechanicky, nýbrž uvážlivě a neváhá

oponovat tomu, s čím nesouhlasí – viz např. na str. 26 v otázce uzavírání smluv správcem nebo na str. 28). Je též hodno ocenění, že diplomantka vytěžila starší judikaturu a také to, že provedla vlastní anketní šetření, jehož výsledkem je nikoli zhodnocení praxe (která je zatím téměř nulová), ale – a to správně – zhodnocení právní úpravy, jež praktickému uplatnění nenapomáhá.

S obtížným a v podstatě nezpracovaným tématem se diplomantka vyrovnala velmi dobře a předložila čtivou práci, kterou lze bez váhání označit za podnětnou. Jako námět k obhajobě doporučuji otázku využití starší judikatury. Rovněž bych ráda vyslechla hlubší argumentaci diplomantky k rozvrhu výtěžku správy, kde se na str. 23 an. Vyslovuje ve prospěch analogického použití rozvrhu při prodeji nemovité věci (podle § 337c): s tím totiž zásadně nesouhlasím.

Práci hodnotím jako výbornou a doporučuji ji k obhajobě.

V Praze, dne 1.4.2015

Prof. JUDr Alena Winterová, CSc

vedoucí diplomové práce